خبر

«برادر جان» گمشده تلویزیون بود

آفرین عبیسی، بازیگر سریال «برادرجان» در گفت‌وگوی اختصاصی با شبکه آی فیلم گفت: برادر جان فیلمنامه بسیار خاصی داشت. این سریال گمشده تلویزیون بود و به نظر من تلویزیون نیاز داشت چنین سریالی را بسازد و برای مخاطبانش پخش کند.

آفرین عبیسی، بازیگر نقش الفت در سریال برادرجان درباره این سریال گفت: من برای انتخاب نقش و حضورم در آثار، وسواس زیادی دارم.

وی افزود: روایت برادرجان درباره راستگویی و حق و ناحق است و به‌نظرم پرداختن به چنین موضوعی بسیار لازم است. پیام اصلی این سریال همانی است که خداوند متعال بارها بر انسان تاکید کرده است. خداوند می فرمایند راستگو باشیم و هیچ‌گاه حق را ناحق نکنیم. ما این پیام را به مخاطب ارائه می‌کنیم حال این‌که این پیام بر دل چه افرادی تاثیرگذار است با ما نیست و همیشه همه‌چیز در دستان پروردگار است. به قول معروف ما آنچه شرط بلاغ است گفتیم.

ایفاگر نقش الفت در برادر جان با اشاره به این‌که اولین بازیگری بودم که برای سریال برادرجان انتخاب شدم، افزود: من در کنار علی نصیریان نفرات اولی بودیم که برای بازی در این اثر وارد مذاکره شدیم و خوشبختانه حضور در این مجموعه را قبول کردیم.

این بازیگر پیشکسوت سینما و تلویزیون درباره علی نصیریان اظهار کرد: اولین بار بود که با آقای نصیریان همبازی شدم و این تجربه به قدری برایم شیرین و خوب بود که در هر کاری که علی نصیریان در آن باشد و به من پیشنهاد داده شود، در آن کار حاضر می‌شوم.

عبیسی ادامه داد: من به نوعی در کنار علی نصیریان بزرگ‌ترهای گروه بازیگری بودیم. خوشبختانه بازی در کنار همه بازیگران لذت‌بخش است و واقعیت هیچ‌کدامشان برایم فرقی ندارند یا بهتر بگویم همه آنها برای من عزیز هستند.

وی پخش سریال را در ماه رمضان سال گذشته، یکی از عوامل خوب دیده شدن آن دانست و توضیح داد: خوشبختانه ماه رمضان زمانی است که همه خانواده‌ها کنار یکدیگر جمع می‌شوند، این سریال زمان افطار و دور سفره افطار دیده شد و همین عاملی می‌شود که این اثر تاثیر بیشتری بین خانواده‌ها بگذارد. به خاطر دارم وقتی این سریال ضبط می‌شد بخشی از آن در ماه مبارک رمضان بود و در آن گروه اکثرا روزه بودند و همین بسیار دلگرمی می‌داد و به نظرم بسیار مهم است که گروه با چه نیتی این کار را ضبط می‌کردند.

بازیگر سریال برادر جان در آخر گفت: من عاشق ماه مبارک رمضان هستم. دعا می‌کنم به حق همین ماه عزیز بیماری کرونا از سراسر دنیا رخت ببندد و همه مردم دنیا به‌خصوص مردم کشور عزیزم دوباره با آرامش و شادی زندگی کنند.

انتشار نماآهنگ ماه من با نوای پویانفر

نماآهنگ ماه من با صدای محمدحسین پویانفر ویژه برنامه سحرگاهی شبکه سه منتشر شد.

به گزارش فارس، برنامه سحرگاهی ماه من به کارگردانی یوسف منصوری سحرهای ماه مبارک رمضان روی آنتن شبکه سه سیما می‌رود.

بنا بر این گزارش، اجرای این برنامه را نجم‌الدین شریعتی به عهده دارد و هر شب ساعت ۳ بامداد روانه آنتن می‌شود.

این نماآهنگ با صدای محمدحسین پویانفر تدارک دیده شده است.

مستند مرکز کردستان در مسابقه ۵ جشنواره بین‌المللی

«فوروارد کوهستان» مستند تولیدی صدا و سیمای مرکز کردستان به بخش رقابتی پنج جشنواره بین‌المللی راه یافت. به گزارش روابط عمومی معاونت امور استان‌های سازمان صدا و سیما، «فوروارد کوهستان» عنوان مستندی ۸۲ دقیقه‌ای به کارگردانی کیوان مجیدی است که در صدا و سیمای مرکز کردستان تولید شده است. این مستند داستان عشق و علاقه گروهی یکصدنفره از نوجوانان روستایی دورافتاده به فوتبال را روایت می‌کند که به دلیل شرایط جغرافیایی منطقه که کوهستانی است، خودشان اقدام به احداث زمین فوتبال در ارتفاع ۲۰۰۰ متری می‌کنند. امید، همدلی، همیاری، اتحاد و همبستگی، محور اصلی این مستند را تشکیل می‌دهد.

فوروارد کوهستان فرم زیبا و فیلمنامه مستحکمی دارد و بر این اساس توانسته‌است به بخش رقابتی پنج جشنواره بین‌المللی در کشورهای کره جنوبی، برزیل، چک، سوئیس و اسپانیا راه یابد.

شبکه اجتماعی وزارت آموزش و پرورش با انتقادهای زیادی مواجه شده است

مصائب «شاد»!

یگانه عصاری
رسانه

چند روز از راه اندازی پلتفرم اختصاصی آموزش و پرورش یا همان «شاد» که به منظور آموزش مجازی دانش آموزان فعال شد، می‌گذرد و حالا با گسترش این اپلیکیشن، آموزش و پرورش تمام مدارس و معلمان را ملزم به ارائه آموزش‌ها در بستر شاد کرده است. پیام‌رسانی که در نقطه شروع کار قرار دارد، از نصب تا کار کردن با آن مشکل است، روستاها و شهرهای دور افتاده قابلیت استفاده از آن را ندارند و تقریبا روزی نیست که به آن اعتراض نشود اما مسؤولان آموزش و پرورش می‌گویند: در مسیر «تشکیل کلاس‌های درس»، مشکلات را شناسایی و رفع خواهند کرد! اما چرا به‌جای تسهیل جریان آموزش، شرایط در سامانه «شاد» دشوارتر شده است؟ داستان این سامانه از کجا شروع شد؟

به منظور دسترسی راحت!

همزمان با تعطیلی مدارس به دلیل شیوع ویروس کرونا و به علت نامشخص بودن بازه زمانی تعطیلی مدرسه‌ها، وزارت آموزش و پرورش راه حل‌های مختلفی را در نظر گرفت تا آسیب‌های ناشی از این تعطیلی را به حداقل برساند. به همین منظور در قدم اول و برای جبران مشکل کسری ساعات آموزشی به سراغ تلویزیون رفت و با همکاری سازمان صداوسیما آموزش تلوزیونی از ۱۰ اسفند، از شبکه آموزش شروع شد. پس از این اتفاق و با استقبال خانواده‌ها از این تصمیم، وزرات آموزش و پرورش به منظور گسترش دامنه آموزش از راه دور و برگزاری کلاس‌های مجازی، سامانه ای با عنوان شاد ایجاد کرد و این شروع ماجرا بود.

نحوه کار کردن با «شاد»

سامانه شاد ابتدا شبکه اجتماعی دانش‌آموزان بود و بعد به شبکه آموزش دانش آموزی تغییر نام داد. از ۲۱ فروردین ماه چند روزی به صورت آزمایشی راه اندازی و سپس از روز اول اردیبهشت ۹۹ به‌طور رسمی برای کل مقاطع فعال شد.

پس از نصب اپلیکیشن و ثبت‌نام چند مرحله‌ای، آموزش به صورت آنلاین انجام می شود و دانش‌آموزان موظف هستند در ساعات مقرر، در کلاس‌های مجازی شرکت کنند. ورود و خروج آنها ثبت می‌شود و حضور وغیاب آنها کاملا تحت کنترل معلمان است. هم چنین اگر دانش آموزی بدون هماهنگی کلاس درس خود را ترک کند، برای او غیبت در نظر گرفته می شود. تا اینجای کار همه چیز خوب است و اقدام آموزش و پرورش جای تحسین دارد اما مشکلات از کجا شروع شد؟

ما اینترنت نداریم

طی چند روز گذشته فیلم و تصاویر بسیاری از شهرهای مرزی ایران یا بسیاری از شهرها پخش یا در شبکه‌های اجتماعی فراگیر شد که بسیاری را غمگین کرد. مانند کلیپ معلم سیستانی که خطاب به مسؤولان آموزش و پرورش می‌گوید: «آقایان مردم در بسیاری از روستاها حتی گیرنده دیجیتال هم ندارند، چه برسد به اینترنت پرسرعت!» یا صحبت‌های معلم کرمانی که اعلام کرده بود دسترسی به نت ضعیف است. بخشی از صحبت‌های این معلم را بخوانید: «متأسفانه در بشاگرد استان هرمزگان که بنده به‌صورت حضوری آنجا رفتم، دسترسی به اینترنت یا تلفن همراه هوشمند وجود ندارد، باید بگویم برای دانش‌آموزان ساکن این مناطق با تعطیلی طولانی‌مدت مدارس، جریان آموزش به‌طور کامل تعطیل شده است و کسی پاسخگو نیست. حتی خود من برای نصب شاد چند روزدرگیر بودم چون کد ملی‌ام را شناسایی نمی‌کرد، سرانجام بعد از چندین روز توانستم کلاسم را مشاهده کنم اما هیچ‌کدام از دانش‌آموزانم عضو نیستند!»

چه باید کرد؟

از آنجا که زمان آغاز به کار مجدد مدارس و دانشگاه‌ها هنوز مشخص نیست و احتمالات و گمانه‌زنی‌هایی در خصوص ادامه کار با سامانه مجازی وجود دارد، شاید بتوان بزرگ‌ترین انتقاد و واکنش به وضعیت فعلی را از نظر دسترسی نداشتن دانش‌آموزان محروم حاشیه شهرهای بزرگ و مناطق روستایی و محروم به ابزارهای هوشمند دانست که به اذعان برخی می‌تواند کارکردهای شبکه شاد را زیر سؤال ببرد. البته که کاملا مشخص است حداقل به این زودی‌ها، توانایی تامین زیرساخت‌ها و تجهیز دانش‌آموزان این مناطق به ابزار هوشمند وجود ندارد و در این میان گسستی بسیار میان دانش‌آموزان خواهد افتاد که به این سادگی جبران هم نخواهد شد. ماجرایی که باید به شکل جدی مطالبه و چاره‌ای برای آن اندیشیده شود.

> شاید بتوان بزرگترین انتقاد و واکنش به وضعیت فعلی را از جهت دسترسی نداشتن دانش‌آموزان محروم حاشیه شهرهای بزرگ و مناطق روستایی و محروم به ابزارهای هوشمند دانست که به اذعان برخی می‌تواند کارکردهای شبکه‌شاد را زیر سؤال ببرد

ماجرای یک نمودار

سوم اردیبهشت ماه بود که نموداری در رسانه‌ها منتشر شد که نشان می‌داد، حدود ۵۰ هزار دانش‌آموز سیستانی از «شاد» محروم هستند. در این نمودار که البته تعداد نصب سامانه شاد تا ۲۷ فروردین ماه را نشان می‌داد، کمترین سهم با ۶٫۸ درصد مربوط به استان سیستان و بلوچستان و پس از آن استان‌های کردستان و گلستان بود. کار به جایی رسید که حمیدرضا رخشانی مهر، مدیر کل آموزش و پرورش استان سیستان و بلوچستان در مصاحبه‌ای با خبرگزاری تسنیم اعلام کرد: «تعدادی از دانش‌آموزان مشکل گوشی همراه دارند چرا که خانواده به دلیل مشکل مالی گوشی هوشمند ندارد و گوشی ساده‌ای برای برقراری تماس روزانه دارند. همچنین وضعیت اینترنت اصلا مناسب نیست و زیرساخت‌های لازم فراهم شود تا تمام استان تحت پوشش اینترنت قرار بگیرد.» این در حالی است که حتی دانش‌آموزان تهرانی هم از مراحل نصب و اضافه شدن به گروه و مشکل‌های عدیده‌ای مانند ارسال ویس، سرعت کند اینترنت و... بسیار شاکی هستند و حتی خبر رسید که چندین روز این مشکل حل نشده بود و در نهایت دانش‌آموزان به گروه‌های خود در واتس‌اپ برگشتند!

صدای نمایندگان مجلس درآمد

ماجرا اما به خانواده‌ها و دانش آموزان ختم نشد و کار به جایی رسید که صدای نمایندگان مجلس هم درآمد.

سیدمحمدجواد ابطحی، عضو کمسیون آموزش و تحقیقات مجلس گفت: «هرچند کار وزارت آموزش و پرورش برای راه‌اندازی این سامانه جای تقدیر دارد اما اجبار معلمان به استفاده از سامانه «شاد» در شرایطی که همگان در شرایط بحران کرونا به سر می‌برند، در شأن نظام آموزشی و معلمان نیست و باید کاستی‌ها و نواقص آن برطرف شود. بهتر بود، وزارت آموزش و پرورش پیش از اقدام برای راه‌اندازی سامانه شاد، ارزیابی نسبی از وضعیت اینترنت در کشور پیدا می‌کرد، سپس برای راه‌اندازی این سامانه اقدام می‌کرد!»

سیده فاطمه ذوالقدر، یکی دیگر از نمایندگان گلایه مند از نحوه کار این سامانه بود. او گفت: «نباید فراموش کنیم که کتب آموزشی دانش‌آموزان مناطق محروم به سختی در دسترس آنها قرار می‌گیرد چه برسد به لپ‌تاپ، موبایل و کامپیوتر که برای قشر زیادی از دانش‌آموزان مناطق محروم در هرمزگان و سیستان و بلوچستان ایلام و بسیاری از شهرهای دیگر یک کالای لوکس محسوب می‌شود.»

اضطراب اینترنتی

پیش از راه‌اندازی شاد، معلمان به آموزش در فضای مجازی می‌پرداختند و برای این کار غالبا از شبکه‌های اجتماعی بهره می‌بردند که استفاده از آنها در کشور رایج است. روزهای نخست که شاد به میدان آمد و هنوز برای آغاز باگ‌هایی داشت باز هم بهره‌بری از راه‌های قبلی برای ارتباط میان معلمان و دانش‌آموزان وجود داشت. آن روش‌ها هم خالی از مشکل نبود و حتی دانشجویان را هم گاه برای پیگری فراگیری با دشواری‌های روبه‌رو می‌کرد که ناشی از مسأله دسترسی به اینترنت یا قطعی آن بود. استادان هم از این قاعده مستثنی نبودند. در این‌باره حسینعلی افخمی، استاد ارتباطات دانشگاه علامه طباطبایی، پس از تعطیلات نوروزی در گفت‌وگو با عطنا گفته است: «برگزاری آنلاین کلاس‌ها شرایط و امکانات خاص خود را می‌طلبد و در این برهه زمانی که ما برای برقراری یک تماس از طریق واتس‌اپ با مشکل قطع و وصلی مدام مواجهیم به نظر نمی‌رسد بتوانیم در برگزاری کلاس‌ها به صورت مجازی به نتیجه مطلوبی دست پیدا کنیم. دلایل متعددی برای این قضیه وجود دارد. نخستین دلیل نبود زیرساخت مناسب و امکانات تکنولوژیکی است. وقتی حدود چهار میلیون دانشجو در یک زمان بخواهند از اینترنت استفاده کنند، این حجم زیاد استفاده باعث اختلال در سیستم ارتباطی می شود و برگزاری کلاس‌ها با مشکل روبه رو می شود و موثر بودن خود را از دست می‌دهد.»

این موارد و نقد و نظرها نشان می‌دهد در شرایطی که ذاتا اضطراب‌آفرین است، برای راه‌اندازی شیوه آموزشی تازه و محدود کردن دانش‌آموزان و آموزگاران به استفاده از آن، باید دوراندیشی‌ها و آزمایش‌های بیشتری می‌شده است تا با پرده‌برداری از آن شاهد چنین مشکلاتی نباشیم و از این‌که یک بستر سامان یافته و یکپارچه ایرانی برای آموزش مجازی معرفی شده است، کادر آموزش، دانش‌آموزان و خانواده‌های آنها احساس امنیت خاطر بیشتری بیابند، نه این‌که این موضوع به دغدغه‌ای برای خانواده‌های محروم، معلمان و پدر مادرهایی مسن ایجاد کند.

نگاه

گلچین ایرانی شاد

علیرضا رأفتی
نویسنده

فکر نمی‌کردم سواد داشته باشد. یعنی به قد و قواره‌اش نمی‌خورد که مدرسه رفته باشد. البته از دستخطش هم پیداست که سن و سالش بیشتر از اول یا دوم دبستان نیست. چراغ داشت سبز می‌شد که دستم را از شیشه بیرون بردم و اسکناس را از دستم گرفت. چراغ که سبز شد و راه افتادم دنبال ماشین دوید و یک سی‌دی را از شیشه نیمه باز انداخت داخل. فرصت نکردم که بگویم من آن پول را همین‌طوری دادم و در عوضش چیزی نمی‌خواستم. سی دی را نگاه کردم. با خط یک کودک اول یا دوم دبستانی که انگار ماژیک سی دی هم برای انگشتانش زیادی بزرگ بوده، رویش نوشته شده: شاد.

«شاد» به معنی خرسندی و خوشحالی ریشه پهلوی یا سانسکریت دارد. اسم مصدرش شادی است. هم به عنوان صفت استفاده می‌شود هم به جای قید می‌نشیند. در فارسی اسم دختر است. همین آوا در عربی اسم پسر است. البته آن شاذی است و یعنی دارای صدای خوش. از شذی می‌آید. شاد اگر عربی بود لابد اسم فاعل بود و به معنای کسی که شدت می‌بخشد. اما حالا این شاد که فارسی است و معنای خودش را دارد.

چرا من با همه چیز مثل فرهنگ لغت برخورد می‌کنم؟ اصلا دلیل قانع کننده‌ای نیست این که چون روزی چند ساعت با کلمه سر و کار دارم، همه چیز را کلمه ببینم. سی دی را نگاه می‌کنم. این یک کلمه نیست. یک مفهوم است. یک سی دی است که داخلش لابد یک سری آهنگ با ریتم شاد دارد. یک دستخط ساده از یک دانش آموز ابتدایی است که لابد تازه یاد گرفته بنویسد: شاد. اصلا آن پسرک مدرسه می‌رود؟ حتما می‌رود که توانسته بنویسد. اصلا اگر مدرسه برود که این موقع روز باید مدرسه باشد نه این که کنار چهارراه بایستد و این‌طور ذهن من را مشغول کند. چه می‌گویم؟ مدرسه‌ها که در این روزهای کرونایی تعطیل‌اند. همه درس و مشق‌ها مجازی شده‌اند. لابد پسرک هم توی همین کلاس‌های مجازی شرکت می‌کند. اصلا شاید از همان‌جا یاد گرفته بنویسد: شاد؛ آخر شنیدم که آموزش و پرورش یک نرم افزار طراحی کرده که بچه‌ها را مجازی سر کلاس بنشاند. اسمش را هم گذاشته شاد.

البته آن شاد این شادِ روی سی دی نیست. آن شاد مخفف شبکه مجازی دانش آموزان است. وقتی این‌طور باشد حکماً به جای قید و صفت به کار نمی‌رود. مصدرش هم شادی نیست. کاش به آن پسربچه می‌گفتم این شاد که روی سی دی نوشتی با آن شاد که تویش درس می‌خوانی فرق می‌کند.

داشتم می‌گفتم، آموزش و پرورش به پدر و مادرها پیامک زده که فورا بروید این شاد را روی موبایل‌تان نصب کنید تا فرزندان‌تان از درس عقب نمانند. یاد حرف دوستم افتادم. موبایل فروشی دارد. می‌گفت روزی نیست که پدری با یک موبایل قدیمی نیاید و شکایت کند که شاد روی این نصب نمی‌شود. من هم نتوانم توضیح بدهم که این نسخه سیستم عاملش قدیمی است. یا پدری که با فرزندش می‌آید و سراغ ارزان‌ترین موبایلی که شاد رویش نصب بشود را می‌گیرد و بعد از شنیدن قیمت‌ها آرام دست فرزندش را می‌گیرد و از مغازه بیرون می‌رود. اصلا یاد آن دوستم می‌افتم که رفته بود اردوی جهادی در یک روستای دورافتاده و می‌گفت معلم روستا بهش گفته: به من می‌گویند به بچه‌ها فناوری درس بده. به بچه‌ای که موبایل و تلویزیون را ندیده چه بگویم؟ سی دی را نگاه می‌کنم. رویش با دستخطی ابتدایی نوشته: شاد. این یک کلمه نیست.